

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΙ ΣΤΟΝΟΙ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΑΝΑΓ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ

ΤΙΝΑΞ' Έλλας τὴν χαῖτην σου,
στολίσου τ' ἄρματά σου
Νὰ τραγουδήσ' ἡ σάλπιγγα
σᾶν πρῶτα τ' ὅνομά σου.
Ζώσου τοῦ Σιάμη τὸ σπαθί,
τοῦ Διάκου τὸ σιλάχι,
Νὰ σὲ γνωρίσουν νὰ σειστοῦν
τῆς Κιάφας σου εἰ βράχοι.
Νὰ κατεβάσ' ἡ Οσσα σου
τῆς νίκης τὸν ἀγέρα,
Νὰ θυμηθοῦν τὰ νειάτα σου
τὰ ἔθνη πέρα, πέροι.

'Ο Γρίθας εἰς τὸ Κουσουλεῖο, ὁ Γάτσος στὰ Βιτώλια,
Σὲ καρτεροῦν μ' ἀφράγγετα στὰ χέρια τους πιστόλια.
'Η κλεφτουριά στὸν Κίσσαβο κ' ἀπὸ τὸν Ψηλορίτη,
Δυώ λάμψες ἀπὸ μιὰ φωτιὰ, μὲ τὸν Κριάρ' ἡ Κρήτη.
'Η Κρήτη....σᾶν τὸν ἔλατο ποῦ τρέφεται στὸ χιόνι,
'Σ τὸ παγωμένο αἷμά της πλαταίνει καὶ στοιχειώνει.
'Ανέδρασέ την Κόρχηα εἰς τὰ λευκὰ βουνά σου,
Καὶ φόρεσε της θώρακα τὰ μαγικὰ φτερά σου.
Κι' ὅταν ριγθῇ ἀπάνου της ἡ ἀπιστη Ἀλβιώνη,
Νὰ ζωντανέψῃ ἡ Πάργα μας στ' ἀχέρταγ' ἄρματά σου.
Στήσου καϊμένε Σίφανα στὸ ἄγοιγμα τῆς Σούδας,
Νὰ γκρεμιστῇ ἐπάνω σου τοῦ κόσμου ὁ Ἰούδας.

Αναδευθῆτε Τσουδεροί! λεβέντη μου Κροκίδη,
Χλιμήντρησε ἀδείλιωτο στοιχεῖο Χατζῆ-Μιγάλη!
Νὰ λιγοστέψῃ τὴν Τσουρκιὰ τὸ υρητικὸ λεπίδι,
Νὰ τραγουδήσουν οἱ λαοὶ τὰ θαύματά σας πάλι.

Ἐύπνα καῦμένη λεβεντιά! τοῦ Ζαχαριᾶ ἀγγόνια,
Π' ἀκόμ' ἀνθίζουν γύρω μας τὰ τουρκοφάγα χρόνια.
"Οπου τὸ αἷμα μέσα σου κυλάει τοῦ Νικοτσάρα!
Ἄφ' ὅτου τὴν ἑλληνικὴν σ' ἀλλάξαις ζωὴ σου,
Σοῦ χάλασαν τὴν ώμορρειά, Σ' ἐκάμανε χτηνιάρα!
"Σ τοῦ Κοντογιάννη τὸ σπαθί για λίγο καθρεφτίσου.
Τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ μ' ἀπόφασι νὰ πάρῃ,
Νὰ σοῦ χτενίσῃ καθαρὸς ἀγέρας τὰ μαλλιά σου.
"Σ τὸ πρόσωπό σου τ' ἄρρωστο νὰ σημαδέψῃ ύ γάρις
Τῆς ἔργμης παλληκαριᾶς, ν' ἀναστηθῇ ἡ καρδιά σου.
Πετάχτε τὰ χερόκτια σας, τὰ ρούχα τὰ στεγά σας,
Εἶνε κοντὰ καὶ ἀσχημα, δὲν εἰν' αὐτὰ δικά σας.
"Σ τὰ χείλη σας π' ἀσπρίσανε 'σ τοὺς θήγους τοῦ Βελλίνη,
Βάλτε τῆς Χαϊδῶς τὸ σκοπὸ, τοῦ Ρήγα τὸ τραγοῦδι,
Πιού 'στὴν ἐλεύθερη καρδιὰ ζωὴ κ' ἀντρεία δίνει,
Κι' ἀναζητεῖ ὁ χορευτὴς τῆς δάφνης τὸ λουλούδι.
"Ο Λεωνίδας 'στὸ στενὸ χερόκτια δὲν ἐφόρει.
Τὴ Νόρμα δὲν μᾶς τραγουδεῖ τὸ κῦμα τοῦ Κανάρη,
Οὔτ' ἔψαλλ' ὁ Κυναίγειρος ποτέ του Τραβετόρε.
Αὐτὰ στενεύουν τὴν καρδιὰ κι' ἀγάλια τὴν μαθιώνουν,
Τὰ σίδερά της νὰ φιλήῃ ὅταν μ' αὐτὰ τὴ δένουν.
"Εὰν τὸ δρόμο π' ἄνοιξε τὸ βῆμα τ' Οδυσσέα,
Δὲν πάρῃ τῆς Ἐλλάδος μας ἡ γενεὰ ἡ νέα,
"Εὰν δὲν κλίνῃ μ' ἔρωτας 'ς τὸ μνῆμα τοῦ Μιλιώνη,
Καὶ δὲν πλαγιάζῃ μ' ὄνειρο γλυκὸ τοῦ Κατσαντώνη,
Μὰ τὸ Σταυρὸ ποῦ προσκυνεῖ τῆς "Ιδης ὁ διαβάτης,
Μὰ τὸν αἵματοπότιστο παράδεισο τῆς Χίου,
Μὲ δόσα τῆς ἀπέμειναν θὰ ζήσῃ ἀγάλματά της,
Καὶ θὰ γνωρίζετ' ἡ Ἐλλασ ὡς ὄνσμα μουσείου.

